

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/182/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4216206708
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4216206708.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a sudkýň JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v právnej veci žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, zastúpený: AK Herceg, s.r.o., so sídlom Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 890 240, proti žalovanej: X. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. okružná XXX/XX, XXX XX V., o zaplatenie sumy 2.828,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno, č.k. 14C/198/2016-139, zo dňa 5. júna 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania m e n í takto:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.084,80 eura v splátkach vo výške 50,- euro mesačne, vždy do posledného dňa mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku s tým, že nezaplatením jednej splátky nastane zročný celý dlh.

Vo zvyšku žalobu zamietá.

Žalobcovi voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu 1 702,04 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 831,04 eura od 4.6.2013 do zaplatenia a to všetko v mesačných splátkach po 50,- eur splatných vždy do posledného kalendárneho dňa toho ktorého mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného vyrovnania s tým, že omeškanie s plnením čo i len jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby zo dňa 03.05.2016, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu 2.828,26 eura s príslušenstvom a náhradu trov konania. Uviedol, že žalobca v podanej žalobe tvrdil, že so žalovanou uzatvoril dňa 23.2.2012 zmluvu o poistenom otp X. úvere č. XXXX XXXX XX C., ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo účinné od 1.1.2012. Žalovanej na základe tejto zmluvy poskytol úver vo výške 3.000,- eur, ktorý sa zaviazala splatiť 84 mesačnými splátkami po 86,39 eura počnúc od 23.3.2012, pričom dátum splatnosti poslednej splátky bol dojednaný na deň 23.2.2019. Vzhľadom na to, že žalovaná neplnila dohodnuté zmluvné podmienky, poskytnutý úver riadne nesplácala listom zo dňa 15.5.2013 vyhlásil úver za predčasne splatný a žalovaná bola povinná uhradiť celý svoj záväzok do 10 dní od doručenia vyhlásenia úveru za splatný. Poukázal na to, že účinnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru nastala ku dňu 3.6.2013. Záverom uviedol, že ku dňu 22.4.2016 vyčíslil svoju pohľadávku voči žalovanej na sumu vo výške 5.337,66 eura, ktorá pozostáva z nesplatenej istiny vo výške 2.828,26 eura, dlžného úroku vo výške 2.471,84 eura, dlžného úroku z omeškania vo výške

37,56 eura. Zároveň si žalobca v podanej žalobe uplatnil zmluvný úrok a úrok z omeškania počnúc od 23.4.2016 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania.

Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1,2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a),b), § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., § 186 ods. 2 CSP ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie 1 702,04 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 831,04 eura od 4.6.2013 do zaplatenia je dôvodne podaný a vo zvyšku je treba žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť. Konštatoval, že predmetom konania bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.03.2015. I keď sporná zmluva predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa a na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka).

Považoval za preukázané, že poskytnutý úver bola žalovaná povinná zaplatiť v 84 mesačných splátkach, pričom výška každej splátky bola zmluvne určená vo výške 86,39 eura. Konštatoval, že v zmluve je zároveň uvedené, že táto výška splátky zahŕňa aj poplatok za vedenie úverového účtu ako aj poplatok za zabezpečenie poistenia. Následným prepočtom hodnoty RPMN, pri výške splátky 86,39 €, počte splátok 84 a výške poskytnutého úveru súd prvej inštancie zistil, že hodnota RPMN pri zadaní týchto vstupných údajov je 34,89 %, pričom takúto hodnotu výpočtu RPMN uviedla aj žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe. Uviedol, že rozdiel v hodnote RPMN uvedenej v zmluve (34,88 %) a správnej hodnote RPMN vypočítanej súdom (34,89 %) vo výške 0,01 % je rozdielom zanedbateľným, pričom k takému rozdielu mohlo dôjsť aj pri matematickom zaokrúhľovaní hodnôt. Prijal záver, zistený rozdiel nie je takej intenzity, že by ho bolo možné vyhodnotiť ako údaj uvedený v neprospech spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie poskytnutý úver nevyhodnotil ako úver bezúročný a bez poplatkov.

Súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.702,04 € s príslušenstvom. Ustálil, že táto suma predstavuje istinu vo výške 831,04 eura (ktorá po rozhodnutí odvolacieho súdu zostala predmetom sporu) a vyčíslené dlžné zmluvné úroky do dňa vyhlásenia úveru za predčasne splatný, na ktoré má žalobca nárok. Ďalej súd prvej inštancie žalobcovi priznal aj nárok za zákonný úrok z omeškania, ktorý si uplatnil vo výške 1 % ročne z dlžnej sumy, pričom tento úrok mu priznal odo dňa 04.06.2013, a teda odo dňa nasledujúceho po nadobudnutí účinnosti vyhlásenia o predčasnej splatnosti úveru. Vo zvyšnej časti, a teda v časti nároku žalobcu na priznanie zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca má nárok na zmluvný úrok len do času účinkov vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. V tejto súvislosti uviedol, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov platia len do splatnosti dlhu a od splatnosti úveru je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. V danej veci žalobca pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru a tým treba považovať celý dlh za splatný a nastupuje režim platenia úrokov z omeškania. Lehotu na plnenie súd prvej inštancie určil v zmysle § 232 ods. 3, 4 CSP, keď vyhovel žiadosti žalovanej o povolenie úhrady dlžnej sumy v mesačných splátkach po 50,-euro s tým, že lehotu splatnosti jednotlivých splátok určil vždy najneskôr do posledného kalendárneho dňa príslušného mesiaca počnúc od právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania. Vychádzal z názoru, že výška navrhutej mesačnej splátky je primeraná výške dlžnej sumy i dobe splatenia, keď úhrada dlžnej sumy v splátkach nijako neohrozí ďalšie finančné aktivity žalobcu a ani neovplyvní jeho postavenie na finančnom trhu. Pri určení výšky mesačnej splátky súd prihliadol i na úhrady žalovanej, ktoré realizovala po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru práve vo výške 50,-euro mesačne.

2. Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že zaviazá žalovaného uhradiť žalobcovi uplatnený nárok aj v časti, v ktorej súd prvej inštancie žalobný návrh zamietol, t. j. uhradiť žalobcovi: riadne úroky, vyčíslené k 22.04.2016 pevnou sumou vo výške 1.600,84 eura, riadne úroky vo výške 28,30% p.a. zo sumy 2.828,26 eura od 23.04.2016 do zaplatenia, ako aj nahradiť žalobcovi trovy prvostupňového konania a odvolacieho konania v plnom rozsahu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho odvolania uviedol, že žalobca má právo na úroky z omeškania i právo

na úhradu uplatnených bežných úrokov. Závazok platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere a zákon viaže povinnosť dlžníka platiť úroky na dobu poskytnutia finančných prostriedkov. Bránil sa tým, že vyhlásením predčasnej splatnosti úveru nedochádza k automatickému vráteniu poskytnutých finančných prostriedkov do dispozície veriteľa. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru nastáva vtedy, keď dlžník neplní povinnosti, ktoré mu vyplývajú z úverovej zmluvy, t.j. poskytnutý úver nespláca riadne a včas, tak ako bolo dohodnuté v úverovej zmluve. Poskytnuté finančné prostriedky však aj po zosplatnení naďalej ostávajú v dispozícii dlžníka, ktorý s nimi môže nakladať podľa svojho uváženia, aj napriek tomu, že už nemá právo ich u seba držať a užívať ich. Nakoľko finančnými prostriedkami naďalej disponuje dlžník, veriteľ si aj za tento čas nárokuje bežnú odplatu za ich užívanie. Závazok platiť úroky ako odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov je podstatnou časťou zmluvy o úvere a zákon viaže povinnosť dlžníka platiť úroky na dobu poskytnutia finančných prostriedkov. Žiadal zohľadniť, že z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodiť, že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. Žalobca je toho názoru, že rozhodnutie odoberajúce dlžníkovi povinnosť uhradiť úroky zo splatnej pohľadávky, ukladajúce dlžníkovi povinnosť hradiť len úroky z omeškania, by takéhoto dlžníka neprímerane zvýhodňovalo oproti ostatným, riadne platiacim klientom, ktorí za rovnaký úver zaplatia nepomerne viac ako dlžník, ktorý je zaviazaný uhradiť len úroky z omeškania.

3.K odvolaniu žalobcu sa žalovaná písomne nevyjadрила.

4.Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 CSP zmeniť vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

5.V tejto veci rozhodol súdu prvej inštancie svojím prvým rozsudkom zo dňa 26.06.2017 č.k. 14C/198/2016-63, pričom v dôsledku žalobcom podaného odvolania Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 7Co/409/2017-93 zo dňa 30. novembra 2018 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o trovách konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Predmetom odvolacieho konania je v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie zo dňa 5. júna 2019 č.k. 14C/198/2016-139, v jeho zamietajúcom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania.

6. Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

7. Podľa § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

8. Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie nepodala, preto predmetom odvolacieho konania bol výrok rozsudku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie úroku, ktorý žalobca vyčíslil ku dňu 22.04.2016, na sumu 1600,84 euro, a ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobcu v časti nároku na zaplatenie 28,30 % úroku zo sumy 2828,26 eura od 23.04.2016 do zaplatenia.

10. Vo vzťahu k zamietajúcejmu výroku, ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti nároku na zaplatenie úroku ku dňu 22.04.2016 vo výške 1600,84 euro, a ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobcu v časti nároku na zaplatenie 28,30 % úroku zo sumy 2828,26 eura od 23.04.2016 do zaplatenia odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Odvolací súd sa so záverom súdu prvej inštancie v tomto smere nestotožnil, pretože dôvody, pre ktoré súd v časti úroku z omeškania žalobu zamietol považuje za nesprávne. Je nepochybné, že aj na zmluvy o spotrebiteľských úveroch sa v zásade aplikujú ust. § 497 a nasl. Obch. zákonníka a zároveň ide o spotrebiteľský právny vzťah v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade

medzi zmluvnými stranami bola uzavretá úverová zmluva podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Zmluvný úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv ani omeškanie dlžníka, ktoré navyše zakladá vznik nových sankčných záväzkov. Zmluvný úrok je plnenie, ktoré má akcesorickú povahu. Je teda spojený s istinou úveru a od jej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok. Veriteľovi, ktorý poskytne dlžníkovi úver, popri nároku na vrátenie poskytnutej sumy úveru vzniká aj právo na zmluvné úroky, teda na akúsi odmenu za to, že svoje finančné zdroje poskytol inému, za podmienok a vo výške, ktoré si dohodnú v zmluve.

11. Oproti zmluvným úrokom je úrok z omeškania odlišným inštitútom definovaným v ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. v § 369 Obchodného zákonníka. Úrok z omeškania je sankciou za to, že dlžník mešká so splnením peňažného záväzku, dôsledkom čoho je, že veriteľ nemôže disponovať svojimi peňažnými prostriedkami a dlžník ich zasa neoprávnené, bez súhlasu veriteľa, využíva vo svoj prospech. Povinnosť platiť úroky z omeškania vzniká pri omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti. Dlžník sa nemôže zbaviť povinnosti platiť úroky z omeškania poukázaním na to, že svoju povinnosť nesplnil pre okolnosti vylučujúce zodpovednosť. To znamená, že nárok na úroky z omeškania vzniká bez ohľadu na to, čo spôsobilo omeškanie. Ide o objektívnu zodpovednosť. Úroky z omeškania sú v zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že konečná splatnosť úveru bola stanovená na 23.02.2019. Žalobca vyhlásil úver za predčasne splatný dňa 15.05.2013 a oznámil žalovanej, že 10. deň od doručenia výzvy je dlžná suma splatná. Túto výzvu žalovaná prevzala 23.05.2013, pričom 10. deň nastal deň splatnosti. Nasledujúci deň t.j. 03.06.2013 sa žalovaná dostala s plnením dlhu do omeškania. Do podania žaloby žalobkyňa zaplatila žalobcovi titulom poskytnutého úveru sumu 1002,78 eura. Rozsudkom súdu prvej inštancie zo dňa 26.06.2017 č.k. 14C/198/2016-63 súd priznal žalobcovi sumu 1.997,22 eura a ďalším rozsudkom zo dňa 05.06.2019 č.k. 14C/198/2016-139 súd priznal žalobcovi sumu 1.702,04 eura, čo spolu predstavuje sumu 4702,04 eura. Z úverovej zmluvy vyplýva, že žalobca poskytol žalobkyňi úver vo výške 3.000,- euro, teda na úrokoch bola žalobcovi už právoplatne priznaná suma 1.702,04 eura (4702,04-3000). Z úverovej zmluvy tiež vyplýva, že splátka istiny + úrok predstavovala sumu 80,8 eura x 84 splátok = 6787,2 eura, ktorú sumu by žalovaná zaplatila pri riadnom plnení povinností dlžníka, pričom úrok by predstavoval sumu 3787,2 eura ako cenu za poskytnutie peňazí.

13. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobcovi patrí zmluvný úrok len do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru a v tejto zamietajúcej časti považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. Predčasnú splatnosť úveru vyhlásil žalobca z dôvodu neplnenia povinností dlžníka riadne poskytnutý úver splácať. Ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata (odmena) a za poskytnutie finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Predčasná splatnosť úveru je sankciou za porušenie povinností dlžníka. Úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru (pôžičky) predstavujú odplatu (odmenu) za užívanie požičanej istiny, pričom tento nárok žalobcu nemožno priznať v neobmedzenej miere, inak by mohol spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

14. S ohľadom aj na závery Najvyššieho súdu SR uvedené uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020 odvolací súd dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preto odvolací súd priznal žalobcovi nárok na úrok z istiny v takej výške, v akej by mu žalovaná zaplatila pri riadnom splatení úveru v zmysle úverovej zmluvy. Ako je už vyššie uvedené výška týchto úrokov v prípade zaplata úveru v 84 splátkach s končnou splatnosťou úveru dňa 23.02.2019 by predstavovala sumu 3787,2 eura. Žalovaná zaplatila sumu 1.00,78 eura a následne súd žalobcovi priznal rozsudkom zo dňa 26.06.2017 č.k. 14C/198/2016-63 súd sumu 1.997,22 eura a rozsudkom zo dňa 05.06.2019 č.k. 14C/198/2016-139 sumu 1.702,04 teda spolu 4702,4 eura. Odvolací súd zohľadni tieto sumy a dospel k záveru, že na úrokoch žalovanému doposiaľ súd priznal sumu 1702,4 eura (3000 eura istina + 1702,04 úrok z istiny). Keďže žalovaná by pri riadnom plnení povinností z úverovej zmluvy zaplatila na úrokoch sumu 3787,2 eura odvolací súd zohľadnil žalovanému už priznanú sumu titulom úrokov t.j. sumu 1702,4 eura a rozdiel t.j. sumu 2084,80 euro titulom zmluvných úrokov mu odvolací súd priznal. Žalovaná o povolenie splátok žiadala písomne podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 09.06.2017. Žalobca v priebehu konania povolenie splátok nenamieta. Odvolací súd zohľadnil, že žalovaná priznanú sumu s ohľadom na jej výšku nie je schopná zaplatiť jednorázovo v lehote niekoľkých dní, preto v zmysle § 232 ods. 3, 4 CSP považoval danú vec za taký odôvodnený

prípade, na ktorý môže toto zákonné ustanovenie aplikovať a povolil žalovanej zaplatiť priznanú sumu zaplatiť v 50 eur mesačných splátkach. Z uvedených dôvodov nárok žalobcu na zaplataenie úrok vo výške 28,30 % zo sumy 2. 828,26 euro od 23.04. 2016 do zaplataenia nad priznanú sumu 2084,8 eura ako nedôvodnú zamietol.

15. Žalobca v odvolacom konaní žiadal priznať okrem vyčísleného úroku do 22.04.2016 v sume 1600,84 euro aj úrok vo výške 28,30 % zo sumy 2. 828,26 euro od 23.04. 2016 do zaplataenia. Ročný úrok vo výške 28,30 % zo sumy 2. 828,26 euro predstavuje sumu 800,4 eura. Iba za 4 roky od 23.04 2016 do 23.04.2020 by potom na úrokoch musela žalovaná zaplatiť sumu 3.201,6 eura. Táto suma by v prípade nesplataenia istiny stále narastala, a to až do úplného zaplataenia istiny. Takto priznaný úrok by niekoľkonásobne prekročil sumu, ktorú žalobca poskytol žalovanej titulom úveru, čo odvolací súd považoval za cenu neprimerane vysokú. V súlade s názorom Najvyššieho súdu SR vysloveným v uznesení vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo dňa 16. júna 2020 odvolací dospel k záveru, že : „ dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplataenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ“.

15. V bode 23.1. uznesenia Najvyšší súd SR konštatoval, že : „ pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplataenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplataenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splataenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dojednané úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dojednané obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť“ .

V bode 23.2. uznesenia Najvyšší súd SR uviedol : „túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplataenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ“.

Vyššie uvedený právny záver prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v uznesení zo dňa 28. augusta 2020 sp.zn. 6Cdo 193/2018 a v uznesení zo dňa 26. augusta 2020 sp. zn. 7Cdo 118/2019.

16. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

17. Odvolací súd s ohľadom na skutočnosť, že vyššie uvedené právne závery, ktoré Najvyšší súd SR uviedol opakovane vo svojich rozhodnutiach, a ktoré doposiaľ neboli spochybnené neskôr vydanými rozhodnutiami považoval tieto rozhodnutia za ustálenú rozhodovacia prax dovolacieho súdu.

18. O nároku na náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v prevažnej miere úspešný priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).